

Pegadas dos tempos idos

Alfonso Zulueta de Haz

Cando se produce a ausencia dalgunha persoa coa que se tivo relación próxima, hai como unha vibración da memoria renacendo na lembranza actitudes, feitos ou comportamentos que nos levan a unha actualización, ás veces nostálxica da súa personalidade. E isto dase con moita e especial forza cando a ausencia é definitiva e inesperada, como no caso de Carlos Casares.

A relación que tiven con Carlos principiou cando participamos en tarefas comúns. As miñas responsabilidades na Fundación Penzol leváronme a contactos periódicos, pois Carlos formou parte da Comisión Executiva na que nos xuntabamos con Antón Vidal Andián, Xaime Isla e Francisco Fernández del Riego, descansando neste último o maior compromiso de conservación e crecemento da importante biblioteca, o que cumpliu con xenerosidade, constancia e agarimo, compartindo a preocupación de manter a exemplar doazón de Fermín F. Penzol. Tamén foi vinculación importante a nosa pertenza á Editorial Galaxia, da que Carlos foi Director, sendo presidentes Marino Dóñega e Xaime Isla.

Na súa relevante colaboración nestas institucións, certamente singulares, Carlos amosaba a súa preocupación pola cultura galega, analizándoa e cambiando impresións sobre a súa permanencia e confiando no seu futuro.

Anteriormente a estas relacións, o meu coñecemento de Carlos viña de ser un creador literario de moita sona e tamén polas noticias das súas actividades políticas que despertaban a miña curiosidade, pois eu estaba tamén en compromisos políticos, mais en eidos diferentes.

Con todo, onde quizais puiden coñecer mellor a Carlos foi na etapa na que desempeñou a presidencia do Consello da Cultura Galega, durante case seis anos, sendo eu vicepresidente. Viamos a Santiago, cando menos unha vez á semana para as reunións da Comisión Executiva, e tamén a outros lugares moi diversos por mor das actividades do Consello. Foron estas ocasións propicias para afondar no coñecemento da súa polifacética personalidade, en conversas nas que ningún tema quedaba fóra do noso diálogo e onde Carlos amosaba a súa identidade chea dos máis variados rexistros que só

Con Alfonso Zulueta e Xaquín de Acosta, na inauguración dos locais de A Nosa Terra, en 1991.

Homero Pérez Quintana, Carlos Casares, Manuel Fraga, Ramón Castromil e Alfonso Zulueta de Haz na presentación dos debates *A cultura no século XXI*, en maio de 2001.

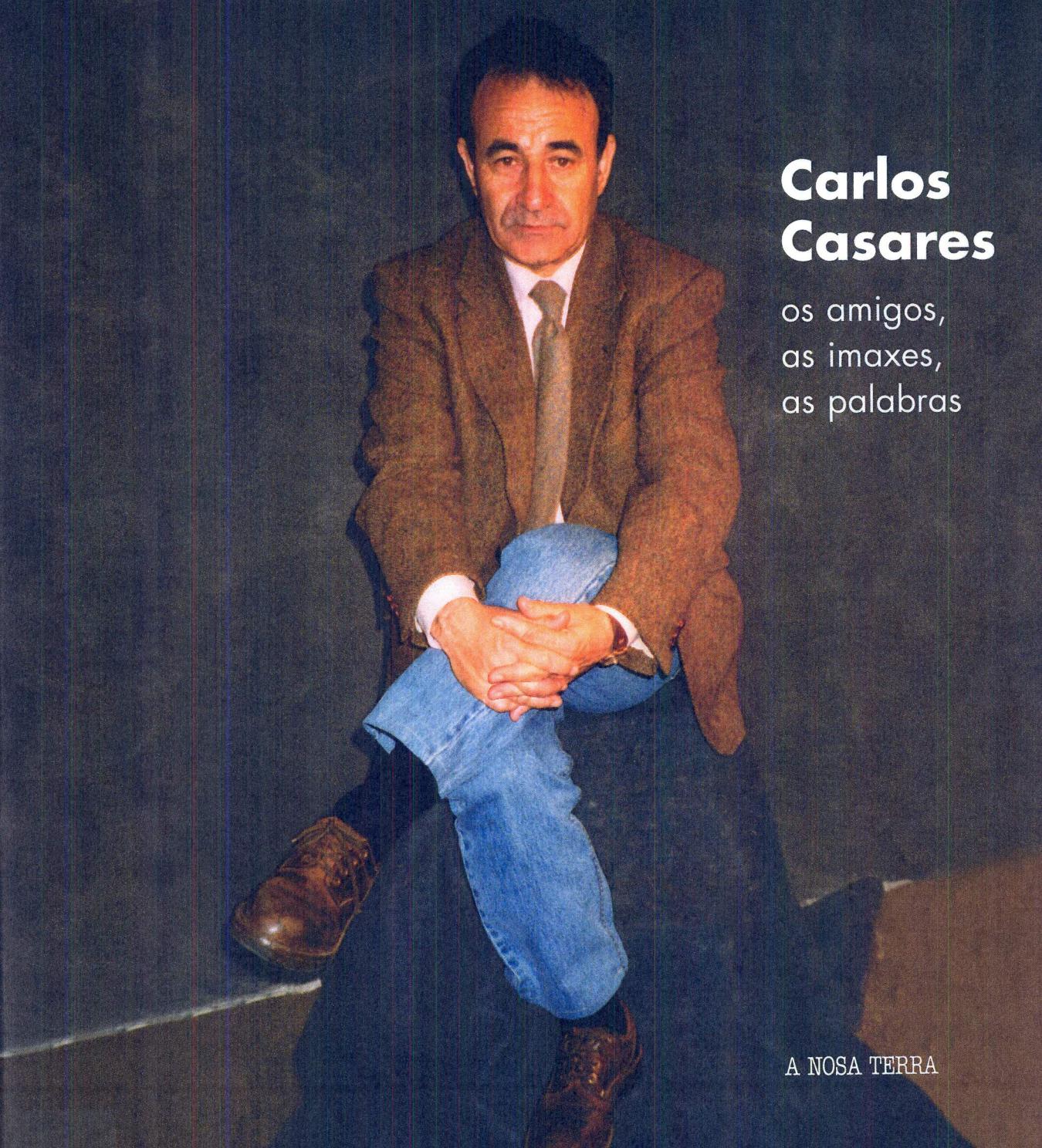
adornan as intelixencias excepcionais, aparecendo a expresión do seu pensamento enmarcado pola ironía e o humor nun fermoso galego.

Era sumamente entretido, tiña unha maxia, un feitizo na súa forma de relatar, de contar feitos, sucedidos e historias en inesquecibles conversas e xuntanzas de amigos.

Carlos Casares foi un fascinante narrador e sen dúbida será recordado como un excepcional creador literario e moito vai permanecer da súa ricaz personalidade, mais os que cultivaron o seu coñecemento e comunicación non esquecerán a súa luminosa expresión oral onde aparecía o seu excepcional talento nos relatos do seu inesgotable anecdotalario.

A proxección do seu estilo no Consello da Cultura Galega, cando foi Presidente, era consecuencia da súa actitude tolerante e aberta, cunha moi especial preocupación pola incorporación do Consello á Sociedade da Información e do Coñecemento para conectar cun mundo novo no que era necesario estar. A súa curiosidade polos aconteceres e enigmas da nosa época era o que impulsaba o seu pensamento e guiaba o seu camiño vital.

Lembrar a Carlos Casares cando vai cumplirse o terceiro cabodano da súa ausencia, definitiva e inesperada, supón confortar a nosa nostalxia.

Carlos Casares

os amigos,
as imaxes,
as palabras

A NOSA TERRA